

Húsvétkor érezzük Jézus erejét

KERESZTES SZILÁRD
HAJDÚDOROGI MEGYÉS PÜSPÖK

Görög katolikus egyházunkban, mint minden keleti egyházban, a húsvéti liturgiának van egy különleges vonása, hogy a pap az evangéliumot nem a hívek, hanem az oltár felé fordulva olvassa.

Ha Jeruzsálembé megyünk, mindig végigjárjuk az Úr Jézus szenvedésének az útját. Az út végén eljutunk az utolsó állomásra, Krisztus sírjának a barlangjához. Az tényleg egy barlang. Egy sziklába vájt üreg, másfél méter magas, kis, alacsony, bebújós ajtóval. Meg kell alázkodni a zarándoknak, ha látni akarja a durván faragott kőpadot, amely halottas ágyként szolgált Krisztusnak.

A barlang ma is ott van, bár följe egy hatalmas bazilikát épített a keresztény jámborság. Régi keresztény leírásokból tudjuk, hogy Jeruzsálemben járták egész éjszaka Krisztus szenvedésének az útját, és hajnalodott, mikor odajutottak a sírhoz, mint azon a hajnalon a kenethozó asszonyok.

Megálltak a sírral szemben és a püspök felolvasta az evangéliumból a kenethozó asszonyok történetét. A barlangban csak enyhe mécsvilág pislákol, de a sírból kiszüremkedő világosság, a Világ Világossága, Krisztus dicsőségének a ragyogása.

Ez a sír volt Jézus útiránya, a cél, ami felé egész életében haladt. Hányszor beszélt arról, hogy „felmegyünk Jeruzsálembé, és az Emberfiát átadják a pogányoknak, megostorozzák, és keresztre feszítik, de harmadnapra feltámad” (Mt 20,18-19). A tanítványok nem értették, mit beszél; a zsidók kigúnyolták érte, mikor azt mondta „bontsátok le ezt a templomot és én három nap alatt felépítem azt” (Jn 3,19). Jézus valahányszor felment Jeruzsálembé, mindig átélte a szorongató és mégis egyedül vigasztaló érzést: itt kell majd megmutatnom, hogy szeretem az Atyát és az embereket. Határozottan ment Jeruzsálembé felé, mert „ezért jöttem, ezért az óráért” (Jn 12,27), de a végső cél nem a kereszt volt, hanem az

üres sír. A legnagyobb jel, amit az emberiség kapott, hogy egy sír már üresen van, mert Isten minden sírt üres barlangnak teremtett, nem elnyelni, csak egy időre elrejtteni kell ott az embereket.

Ez a kereszténység örök útiránya. A kereszténység nem túlélni akar valamit, hanem a feltámadást szolgálja. A kereszténység nem időt akar nyerni, mert az örökkévalóságot birtolja. A kereszténység nem csak evilági jólétet ígér az embereknek, hanem ígéri az üres sírt, a feltámadást, az örök életet.

Húsvétvasárnap az oltár felé fordulva olvassuk az evangéliumot, hiszen számunkra az oltár Krisztus sírját jeleníti meg. Azt a sírt, ahonnan feltámadt az Élet, azt a sírt, amely magába rejtette Krisztust, aki halálával a kenyeret és a bort adta nekünk. Ami a sírban történt, az állandóan folytatódik a szent eucharishtiában. A mi vasárnapunk nem egyszerűen ünnep, nem egyszerűen összejevetel, nem csak egy parancs és kötelesség, hanem a minden heti zarándoklatunk Jézus üres sírjához. A Szent Liturgiára azért jövünk, hogy megerősödjön bennünk az üres sírnak ez a képe, hogy lássuk a feltámadás képét a mi gyalázatos halálasztásunk megváltásaként. Így él az egyház. Ezért tud imádkozni és ál-

dozatot hozni, ezért mer vállalni üldözést, nélkülözést, vértanúságot. Mert mindaz, ami az egyházat érte vagy érheti, az mind csekélység ahhoz képest, hogy a sír már üres, hogy a legnagyobb baj, a halál, már nem lehet örök ké úrrá rajtunk.

Ez a mi útirányunk is. Mert minden lépés, amit megteszünk, a sírunk felé visz közelebb. Megszületünk és meg fogunk halni. Aki ezt le akarja tagadni önmaga előtt, az nem él teljes életet, az hazudik magának egészséget, jólétet, biztonságot, aztán csapásként éli meg a betegséget, majd az elmúlást és a halált. A hívó ember örvendező lélekkel tekint az üres sírra – a saját sírjára is. Mert Krisztus feltámadásával már az a sír is üres, ahova majd engem fognak eltemetni, mert van húsvét, és van Krisztus, aki kézen fogva kivezet majd minket minden bajból, végül pedig a halálból. Ez a húsvét.

Húsvétkor érezzük Jézus erejét, érezzük az Atya simogatását, látjuk, tapasztaljuk a Szentléleknek bennünk és közöttünk működő erejét. Húsvétkor ez a legfőbb érzés: az Atya kezében mindig biztonságban vagyunk, és nem is olyan rossz az a hely, ahová végül eljutunk, mert ott Jézus is járt és legyőzte halállal a halált.